

CSOÓRI SÁNDOR

Mint ágbogas páfrányokét

*Megjött a tavasz, újra megjött.
Korhadt ágakat tördelek le a diófáról.
Nagyot dörrennek egymás után, mint a pisztolylövés.*

*Megjött a tavasz, újra megjött,
húsvéti méhekkkel érkezett, április kéjenceivel.
Nyitva mögötte az aranykapu, bújjon át, aki átfér.*

*Tanuljatok új nyelvet, hullámzóbb sóhajokat,
üzengetik sorba a régi költők,
hisz minden kinyíló ablak: szája egy boldog versnek.*

*S a temetői füst is
évig föléró, hosszú mondat:
legszebb halottainkat kérjük: bocsássák meg, hogy élünk.*

*Megjött a tavasz, újra megjött,
háborús hírek bokáztak mögötte sarkantyúsan,
mint gólyalábú csontvázak brazíliai karneválon.*

*Féljünk? Ne féljünk? A korán föltámadt lepkék közül
halálfejes újságok csaptak le közénk,
de mi már réges-régen elfelejtettünk félni.*

*Bármilyen történések is: ez az évszak már történik velünk.
Bennem egy virágos erdő lenyomatát őrzi a föld majd,
mint ágbogas páfrányokét a borostyánkő.*

1981.

Fanyar bukolika

Kecskék keringenek az esőben, kikötve láncon. Csuumvizések már, mint az árvízi ürgék. Mekegnek, rimánkodnak hosszan, kétségbeesve, de nincs a közelben senki, aki megkönnyörülne rajtuk. Még csak egy csapott-vállú madárijesztő se rongyoskodik a bokrok mögött reménykeltőn. Mintha mindenki elköltözött volna erről a szemetvidítő, bazilikás dombvidékről, vagy hamis pálinkáktól részegen horkolna bent a házban: férji, nő, egymás nyálában elheverve, egymás megsavanyodott lélegzetében.

Isten után már az ember is megunta itt az uralmat? ezt a földet? a balsorsba hanyatló pizmogásokat s faképnél hagyott minden fűszálat, esőcseppet, csömbökös kecskét?

Hánykolódik a sáros lánca porcfüvek fölött. A maradék pásztori idillt most áztatja szét a szennyezett, májusi eső. Fönt, a felhők fölötti ürességben járőrrepülő bődül föl elhagyottan, csukott szemű atombombákkal szárnya alatt.

Ég, föld, rézkilincs

*Álmok. Bolond éjszaka. Fölriadok.
Szavakhoz kapkodok sután,
mint vízbezuhanó a habokhoz, sötét uszadékszához.
Ég, föld, rézkilincs — mormolom ima helyett
csak úgy magamnak
s anyámat látom váratlanul a szavak mögött:
most nyitja be épp a rézkilincses konyhaajtót,
kezében vizesvödör s a vízben körtefavirág
s az egész törékeny égbolt, karcolatlan.
Egy méhecske lép át vele a küszöbön
átlátszó aranyingben.*

*Ó, visszafénylő álmok és szavak: hogyan
képzelném el,
hogy nem én állok most is anyám előtt
ott bent a konyha kövén?*